

Για τους αναρχικούς η ελευθερία είναι μία διαδικασία απελευθέρωσης που εμπεριέχεται μέσα στον ίδιο τον αγώνα. Κι ο αγώνας μας δεν επιδιώκει επ' ουδενί την ανατροπή των κυριαρχικών συσχετισμών αλλά τη κατάργηση της κυριαρχίας κάθε αυτής. Το δρόμο αυτό δε μας τον υποδεικνύει κανένας ιδεολογικός -ισμός που πιστεύει πως η επανάσταση είναι μια σωρευτική διαδικασία που συνδέεται με τη διαδικασία παραγωγής κι εκτελείται σε στάδια. Όμως η κριτική μας στο περιεχόμενο του λόγου της Ε.Ο.17N δεν εστιάζεται μόνο στις προοπτικές του αλλά και στο πατριωτικό του παραλήρημα που μέσω της κλασικής αντιιμπεριαλιστικής ανάλυσης προτάσσει τον αγώνα για εθνική ανεξαρτησία. Τόσο η σοσιαλδημοκρατία που ευαγγελίζονταν στις προκηρύξεις της δεκαετίας του '80, όσο και ο εθνικοκομμουνισμός σ' αυτές του '90 μας βρί-

σκουν καθολικά αντίθετους ως προς το όραμα μας για μια κοινωνία απαγκιστρωμένη από τα δεσμά των συνόρων, της οικονομίας και των διαμεσολαβήσεων.

Για μας όμως η αλληλεγγύη είναι μία αναλλοίωτη επαναστατική ηθική αξία και όχι μια ιδεολογική επιταγή που πρέπει να πληρωθεί. Κάθε άτομο που αγωνίζεται αποτελεί μια νησίδα ελευθερίας. Δεν αναγνωρίζουμε στο κράτος, το μεγαλύτερο τρομοκράτη, καμία δικαιοδοσία να κρίνει και να φυλακίζει, κι όσο υπάρχουν όμηροι του ταξικού αγώνα στα χέρια του, εμείς δε μπορούμε παρά να στεκόμαστε αλληλέγγυοι. Αλληλέγγυοι, στον Γ. Σερίφη, τον αγωνιστή σύντροφο που τον δικάζουν, για δεύτερη φορά, εικοσιτέσσερα χρόνια μετά την πανηγυρική του αθώωση. Αλληλέγγυοι σε εκείνους που με αξιοπρέπεια στέκονται απέναντι στο καθεστώς, και σε συνθήκες βασανισμού δικάζονται για τον αγώνα τους ενάντια στο σύστημα καταπίεσης.

ΠΕΡΙ

"ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ"

... Ο ΛΟΓΟΣ

Παγκόσμια...

Η εντεινόμενη διεθνοποίηση του Κεφαλαίου της τελευταίας 15ετίας προκάλεσε την απώλεια της δυναμικής του ισορροπίας και οδήγησε σε πλήθος οικονομικών κρίσεων. Στη προσπάθεια του να επανακάμψει το Κεφάλαιο, κυρίως μέσω των βασικών του υπερασπιστών που είναι τα δυτικά κράτη, βγήκε πιο επιθετικά τόσο απέναντι στα υπόλοιπα κράτη όσο και απέναντι στους υπηκόους του. Βάσει και της σταδιακής υποχώρησης των κοινωνικών συσχετισμών προς το μέρος του, το Κράτος, προς χάριν του Κεφαλαίου, προελαύνει πιο δυναμικά και απροκάλυπτα, στοχεύοντας σε μια αυτοκρατορικού τύπου ηγεμονία. Από το διεθνώς επικηρυγμένο πόλεμο κατά της "τρομοκρατίας" με τους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και αύριο ποιος ξέρει που αλλού, μέχρι τη φίμωση των φωνών αντίστασης στο εσωτερικό των κρατών και τη ποινικοποίηση των κοινωνικών κινημάτων, το κυνήγι της μάγισσας παραμένει ο κοινός παρονομαστής της πολιτικής του δυτικού κεφαλαίου σε πλανητικό και τοπικό επίπεδο.

Στην αστείρευτη επιθυμία του κεφαλαίου για περισσότερο κέρδος, (κάτι που δεν αποτελεί απλά μια ματαιοδοξία αλλά μια προϋπόθεση για την ίδια του την ύπαρξη) δε διστάζει να θάψει εργάτες κάτω από τόνους μπετόν, να πνίξει μετανάστες μέσα σε σαπιοκάραβα, να κάψει απέραντα δάση, να ξεράσει στη θάλασσα χημικά απόβλητα, να σπείρει

απεμπλουτισμένο ουράνιο σ' ολόκληρες χώρες, να αποσυνθέσει κοινωνικούς δεσμούς και τέλος να αποκαλέσει τρομοκράτη, όποιον διαμαρτύρεται για όλα τα παραπάνω.

...και στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα ψηφίστηκε πριν ένα χρόνο ο τρίτος (ιστορικά) αντιτρομοκρατικός νόμος από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, και η έκρηξη στο Πειραιά της 29ης Ιούνη σηματοδότησε την απαρχή της πιο καλής και βολικής για το κράτος αφορμής, για να νομιμοποιηθεί και ηθικά τον τρομονόμο στη συνείδηση της κοινωνίας. Η κυρίαρχη επιχειρηματολογία βρήκε στην λεγόμενη εξάρθρωση της 17N το απαραίτητο δεκανίκι για να πείσει ότι στο στόχαστρο είναι το οργανωμένο έγκλημα και οι "τρομοκρατικές οργανώσεις", και όχι τα κοινωνικά κινήματα, όπως πολλοί διατείνονταν.

Παρ' αυτά, γνωρίζουμε πως μιλώντας για το "τέλος της τρομοκρατίας" εξαγγέλθηκε στην ουσία η

χωρίς φραγμούς καταστολή όλων όσων στέκονται ριζοσπαστικά και επιθετικά απέναντι στους κρατικούς μηχανισμούς. Η πολιτική του σοσιαλιστικού κράτους δικαίου έχει, ούτως ή άλλως, παρέλθει από καιρό και η πολιτική της μηδενικής ανοχής του νεοφιλελεύθερου μοντέλου έχει μπει δυναμικά στο προσκήνιο. Πλέον όσοι συμμετέχουν ριζοσπαστικά κι εξωθεσμικά στα κοινωνικά κινήματα, και δεν υποτάσσονται στις λογικές διαμεσολάβησης των ειδικών, βαπτίζονται τρομοκράτες, εντείνεται η καταστολή εναντίον τους και δικάζονται με βάση τις ειδικές διατάξεις του τρομονόμου που εγγυώνται την αδυσώπητη εκδίκηση του κράτους προς όσους τόλμησαν να σηκώσουν κεφάλι.

Ο ΦΟΒΟΣ, Η ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ Η ΣΙΩΠΗ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ L14 (ΧΑΝΙΑ)

www.L14.gr

Οι συλλήψεις, η κρατική καταστολή και η απόσπαση της κοινωνικής συνείδησης.

Κατά τη διάρκεια της θεαματικής, έναν προς ένα, εξάρθρωσης των κατηγορούμενων ως μέλη της 17N, υπήρξε μια συστηματική και ελεγχόμενη "διαρροή πληροφοριών" για πρόσωπα από συγκεκριμένους πολιτικούς χώρους, και δη από τον αντιεξουσιαστικό - αναρχικό, ώστε να δοκιμαστεί από το κράτος η κοινωνική ανοχή και να σφυγμομετρήσει την ενδεχόμενη αντίδραση που θα προκαλούσε μια απ' ευθείας επίθεση στους χώρους αυτούς. Μια τέτοια περίπτωση είναι αυτή του Γ. Σερίφη, αν και όχι η πιο χαρακτηριστική, και η επί μακρόν εμπλοκή του ονόματος του στην υπόθεση, πριν συλληφθεί τελικά από τις δικαστικές αρχές. Η θεωρία των "συγκοινωνούστων δοχείων" για τις ένοπλες οργανώσεις στην Ελλάδα δεν αποτελεί παρά ένα ιδεολόγημα των δικωτικών μηχανισμών για να συνδεθούν και να στιγματιστούν πρόσωπα και χώροι, καθιστώντας έτσι πιο εύκολη την ενοχοποίηση τους και τη ποινικοποίηση της δράσης τους.

Οι επιθετικές διαθέσεις των κατασταλτικών μηχανισμών απέναντι στους ριζοσπαστικούς πολιτικούς χώρους πραγματώνονται καθημερινά τους τελευταίους 4 μήνες, με αλληπάλληλες προσαγωγές ατόμων, παρακολουθήσεις και ένα κλοιό που σφίγγει ασφυκτικά γύρω τους.

Ενδεικτικός της στάσης που θα κρατά το κράτος από δω και πέρα απέναντι σε όσους το πολεμούν ήταν και ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν οι συλληφθέντες για την υπόθεση της 17N. Η διαδικασία προανάκρισης και προφυλάκισης που ακολουθήθηκε υπερέβησε κατάφωρα τα όρια της αστικής νομιμότητας καθώς καταπατήθηκαν βασικές δικονομικές αρχές όπως το

τεκμήριο της αθωότητας και την αρχή του "ένοχος ένοχος ου ποιεί". Όσον αφορά τις συνθήκες κράτησής τους σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης έχουμε ουσιαστικά τον εγκαινιασμό για το ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα της εφαρμογής των λευκών κελιών. Μια τακτική, προϊόν της αστυνομικής επιστήμης που πρώτο το γερμανικό κράτος εισήγαγε τη δεκαετία του '70, και που σκοπό έχει τη σωματική και κυρίως ψυχική εξόντωση του κρατούμενου αφού αυτός δεν έρχεται σε καμία επαφή με κανέναν άλλο ούτε κρατούμενο ούτε καν δεσμοφύλακα κάτι που προφανώς τον οδηγεί σε ψυχική κατάρρευση. Επιπλέον, η περιορισμένη επικοινωνία με τους δικηγόρους κι οι συνεχείς παρεμβάσεις των σωφρονιστικών αρχών στη διαδικασία ανταλλαγής εγ-

γράφων μεταξύ κατηγορούμενων και δικηγόρων, απαγορεύει ουσιαστικά τη χάραξη της υπερασπιστικής γραμμής των δικαιωμένων. Για να μην ξεχνάμε και τη δίκη παρωδία που προετοιμάζεται με ήδη ειλημμένες τις καταδικαστικές αποφάσεις ακόμη και χωρίς την ύπαρξη αποδεικτικών στοιχείων. Αλλά ούτε και τις καινούργιες φυλακές - κάτεργα "υψίστης ασφαλείας" και υπεράνω κάθε φαντασίας - στο Μαλανδρίνο, τις οποίες θα εγκαινιάσουν οι συγκεκριμένοι κρατούμενοι.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν παρακαταθήκη για τη στάση του κράτους απέναντι στους κρατούμενους από εδώ και στο εξής.

Η στάση των δικωτικών αρχών και όσα προαναφέραμε αποτελούν τη μία όψη της επίθεσης απέναντι στα φυσικά πρόσωπα των κατηγορούμενων ως μέλη της 17N. Η άλλη όψη είναι αυτή της μανιασμένης προσπάθειας του κράτους και των τηλεοπτικών του εντεταλμένων, να απογυμνώσει τη δράση της οργάνωσης από τη πολιτική της διάσταση και να παρουσιάσει τα μέλη της σαν κοινούς εγκληματίες. Σ' αυτήν την εκστρατεία του κράτους κλήθηκαν πολλοί και διάφοροι να συμβάλουν. Από τα παραθύρια των καναλιών παρέλασαν από ψευτοπροσδευτικούς διανοούμενους και 'ήρωες' του αντιδικτατορικού αγώνα έως χαφιέδες και ακροδεξιό, καταθέτοντας ο καθένας τη δική του μικρή συμβολή στη προσπάθεια απομυθοποίησης και αποπολιτικοποίησης της οργάνωσης, και κατ' επέκταση όλων όσων αγωνίζονται έξω από τα όρια της αστικής νομιμότητας. Μπροστάριδες και πάλι οι αφηνιασμένοι τηλεπαρουσιαστές σε εντεταλμένο ρόλο εκπροσώπων τύπου της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, με τις σοβαρές φυλλάδες και τους έγκριτους αναλυτές να σιγοντάρουν με το δικό τους ύπουλο τρόπο.

Η προσπάθεια αυτή του ελληνικού κράτους όμως, παρά τον άψογο συντονισμό της και το καλό casting, μένει μετέωρη αφού έρχεται σε αντιπαράθεση με την ίδια την ιστορία των κοινωνικών αγώνων, κομμάτι των οποίων υπήρξαν και οι ένοπλες ομάδες. Και την ιστορία δε τη γράφουν ούτε οι γανιασμένες φωνές των Τραγκοκακαουνάκηδων ούτε οι πομπώδεις και αμερικανόφερτες αναλύσεις των Παπαχελάδοπρετεντέρηδων.

Οι "σύντροφοι"... και οι σύντροφοι

Για αρκετό καιρό μετά τις συλλήψεις για την υπόθεση της 17N, το μεγαλύτερο μέρος της αριστεράς, επίσημης και ανεπίσημης, κράτησε σιγή ιχθύος. Στη συνέχεια, "απετάχθει το σατανά" στο βωμό της θεσμικής της μονιμότητας, παραβλέποντας όχι μόνο την ιδεολογική της συγγένεια με τις ένοπλες οργανώσεις αλλά και το γεγονός ότι αυτές ξεπήδησαν από τους κόλπους της.

Είναι τουλάχιστον αντιφατικός ο κάθετος διαχωρισμός των αγώνων ενάντια στη δικτατορία από τη φυσική τους συνέχεια, στη περίοδο της μεταπολίτευσης, όταν ένα τμήμα της αριστεράς επέλεξε την συνέχιση της ένοπλης αντιπαράθεσης με το κράτος, αποτελώντας έτσι τον αντίθετο πόλο στις "ορθόδοξες" εκφράσεις της που επιδίωκαν τη πλήρη σύμπλευση με τις επιταγές της "καινούργιας" δημοκρατίας. Μιας βάρβαρης δημοκρατίας που έβραζε μέσα σε κοινωνικές αντιθέσεις, ανισότητες και βία.

Οι σημερινές δηλώσεις νομιμοφροσύνης της αριστεράς (ή σχεδόν όλης της αριστεράς), όπως και η προσπάθεια να ηρωοποιηθούν ο αντιδικτατορικός αγώνας και οι αγωνιστές σα μουσειακά στοιχεία, καταδεικνύουν κατ' αρχήν την ανικανότητα της να αντιπαρατεθεί συνολικά και επιθετικά στο παγκόσμιο σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Το γεγονός ότι κάποιοι έκριναν πως το πέρασμα από τη χούντα στην αστική δημοκρατία δεν ήταν η εκπλήρωση του οράματος της αριστεράς, τους καθιστά, αν μη τι άλλο, πιο συνεπείς απέναντι στα

προτάγματα για λαοκρατία και κοινωνική ισότητα.

Η κριτική των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, συμπεριλαμβανομένων και των βίαιων αναφορών του και των αντιθέσεων του, δε μπορεί να είναι μονοσήμαντη και να περιορίζεται σε αφορισμούς και καταδίκες. Οι επιλογές για ένοπλους αγώνες πρέπει να εξεταστούν μέσα στο ιστορικό, κοινωνικό και πολιτικό τους περιεχόμενο. Εξάλλου, η κριτική με βάση ποσοτικούς όρους όπως αυτός της αποτελεσματικότητας ή οι εκτιμήσεις για κατάλληλες ή μη συγκυρίες έρχονται εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς. Ούτως ή άλλως, τα αντάρτικα πόλεων δεν προέκυψαν ως η μόνη λύση σε στιγμές ύφεσης του κοινωνικού ανταγωνισμού από κάποιους που δεν είχαν να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους, αλλά σαν ακραίες εκφάνσεις πολιτικής βίας σε εποχές μεγάλων κοινωνικών αντιπαράθεσεων.

Η βία είναι αναπόσπαστο κομμάτι των κοινωνικών συγκρούσεων κι όποιος αντιλαμβάνεται τις συγκρούσεις αυτές σαν μέρος του ευρύτερου ταξικού πολέμου δεν μπορεί παρά να μην αποκηρύσσει καμιά μορφή πάλης.